

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

11 юли 2002 година*

„Свободно предоставяне на услуги – Член 49 ЕО – Директива 73/148/ЕИО – Гражданин на държава-членка, установен в същата държава и предоставящ услуги на лица, установени в други държави-членки – Право на пребиваване в същата държава на съпруг, който е гражданин на трета страна”

По дело C-60/00

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание 234 ЕО от Immigration Appeal Tribunal (Обединено кралство), по производството, висящо пред този съд между

Mary Carpenter

и

Secretary of State for the Home Department

относно тълкуването на член 49 ЕО и на Директива 73/148/ЕИО на Съвета от 21 май 1973 г. относно премахването на ограничения за движение и пребиваване на гражданите на държавите-членки в рамките на Общността по отношение на установяването и предоставянето на услуги (ОВ 1973 г., L 172, стр. 14),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-жа N. Colneric and г-н S. von Bahr (председатели на състав), г-н C. Gulmann, г-н D. A. O. Edward, г-н J.-P. Puissochet, г-н M. Wathelet, г-н R. Schintgen и г-н J. N. Cunha Rodrigues (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-жа C. Stix-Hackl,

секретар: г-н H.A. Rühl, главен администратор,

като взе предвид писмените становищата, представени:

- за г-жа Carpenter, от г-н J. Walsh, Barrister, упълномощен от г-жа J. Wyman, Solicitor,

- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа G. Amodeo, в качеството на представител, подпомагана от D. Wyatt, QC,

- за Комисията на Европейските общности, от г-жа N. Yerrell, в качеството на представител,

* Език на производството: английски.

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на г-жа Carpenter, за която се явява г-н J. Walsh, на правителството на Обединеното кралство, за което се явява г-жа R. Magrill, в качеството на представител, подпомагана от D. Wyatt, QC, и на Комисията, за която се явяват г-жа N. Yerrell и г-жа H. Michard, в качеството на представители, в съдебното заседание от 29 май 2001 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат представено в заседанието от 13 септември 2001 г.,

постанови настоящото

Решение

Мотиви

1. С Определение от 16 декември 1999 г., получено в Съда на 21 февруари 2000 г., Immigration Appeal Tribunal (Имиграционният апелативен трибунал) поставя по силата на член 234 ЕО преюдициален въпрос относно тълкуването на член 49 ЕО и на Директива 73/148/ЕИО на Съвета от 21 май 1973 г. относно премахването на ограниченията за движение и пребиваване на гражданите на държавите-членки в рамките на Общността по отношение на установяването и предоставянето на услуги (ОВ L 172, стр. 14, по-нататък „директивата”).

2. Този въпрос възниква в рамките на спор между г-жа Carpenter, гражданка на Филипините, и Secretary of State for the Home Department (наричан по-нататък „Secretary of State”) относно нейното право на пребиваване в Обединеното кралство.

Правна уредба

Правна уредба на Общността

3. Член 49, алинея първа ЕО гласи:

„В рамките на разпоредби, изложени по-долу, ограниченията пред свободното предоставяне на услуги в рамките на Общността са забранени по отношение на гражданите на държавите-членки, които са се установили в държава от Общността, различна от тази, в която се намира лицето, за което са предназначени услугите.”

4. Съображение 1 от преамбюла на директивата гласи следното:

„като взе предвид, че свободното движение на хора, предвидено в Договора и в Общите програми за премахването на ограниченията пред свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги, изисква премахването на ограниченията пред движението и пребиваването в рамките на Общността на гражданите на държавите-членки, които желаят да се установят или да предоставят услуги на територията на друга държава-членка”.

5. Член 1, параграф 1 от директивата предвижда:

”
1. Държавите-членки премахват, при условията, предвидени от настоящата директива, ограниченията за предвижване движение и пребиваване:

а) за гражданите на държава-членка, които са се установили или желаят да се установят в друга държава-членка, с цел да упражняват дейност на свободна практика като самостоятелно заети лица или да предоставят услуги в тази друга държава-членка;

б) за гражданите на държавите-членки, които желаят да отидат в друга държава-членка, в качеството си на получатели на услуги;

в) за съпруга и за децата, под 21 години, на тези граждани, независимо от тяхната националност;

г) за роднините по възходяща и низходяща линия на тези граждани и на съпруга, които са на тяхна издръжка, независимо от тяхната националност.”

6. Член 4, параграф 2, алинея първа от директивата уточнява:

„Правото на пребиваване на лицата, предоставящи и получаващи услуги, е със същата продължителност като периода, по време на който се предоставя услугата.”

Правна уредба на Обединеното кралство

7. Съгласно Immigration Act 1971 (Закона за имиграцията от 1971 г.) и 1994 United Kingdom Immigration Rules (House of Commons Paper 395,) (Имиграционния правилник на Обединеното кралство от 1994 г., наричан по-нататък „Immigration Rules”), лице, което не е британски гражданин, по принцип не може да влиза или да пребивава на територията на Обединеното кралство, освен ако не е получило разрешение за това. Такива разрешения се наричат „разрешение за влизане” и „разрешение за пребиваване”.

8. Член 7, параграф 1 от Immigration Act 1988 постановява:

„Не се изисква (Immigration Act 1971) разрешение за влизане на територията на Обединеното кралство или за пребиваване там, когато лицето има право на това по силата на право на Общността, на което пряко може да се позове, или на която и да е разпоредба, приета по силата на член 2, параграф 2 от European Communities Act 1972.(Закона за Европейските общности от 1971 г.)”

9. В точка 281 от Immigration Rules се изброяват изискванията за разрешение за влизане в Обединеното кралство като брачен партньор на лице, което присъства и е установено в Обединеното кралство. Точка 281, подточка vi) посочва, че кандидатът трябва да притежава валиден документ за влизане („entry clearance”) като брачен партньор. Независимо от това, лице, което е в Обединеното кралство с разрешение за влизане или пребиваване в друго качество, може да се прехвърли в

категорията „брачен партньор“, ако отговаря на изискванията от точка 284 от Immigration Rules.

10. Точка 284 от Immigration Rules определя изискванията за продължаване на престоя в Обединеното кралство като брачен партньор на лице, което присъства и е установено в Обединеното кралство. Точка 284, подточка i) предвижда, че кандидатът трябва да разполага с право за пребиваване в Обединеното кралство (което включва разрешение за влизане), а точка 284, подточка iv) гласи, че кандидатът не трябва да е пребивавал в нарушение на имиграционното законодателство.

11. Член 3, параграф 5, буква а) от Immigration Act 1971 определя общите условия за депортиране от Обединеното кралство. Той предвижда:

„Лице, което не е британски гражданин, подлежи на депортиране от Обединеното кралство:

а) ако в случай на притежаване само на ограничено разрешение за влизане или пребиваване, то не спазва условието, свързано с разрешението, или пребивава по-дълго от срока, определен в разрешението (...)

12. По-специално, що се отнася до депортирането на брачния партньор на гражданин на Обединеното кралство, Secretary of State е длъжен, съгласно точка 364 от Immigration Rules, да прецени конкретните обстоятелства на всеки отделен случай преди да реши, дали да разпорежи депортиране. Независимо от това, в декларация за общата политика, (DP 3/96), са дефинирани обстоятелствата, при които Secretary of State по принцип ще дава разрешение на пребиваване на брачен партньор, който подлежи на депортиране или който пребивава в Обединеното кралство незаконно. Точка 5 от декларацията гласи, че по принцип действия по депортиране не се предприемат, когато засегнатото лице има действителен и продължителен брак с лице, установено в Обединеното кралство и семейството живее заедно в Обединеното кралство непрекъснато от техния брак в продължение на две години преди започването на действията по привеждане в изпълнение на процедурата по депортиране и не е основателно да се очаква, че установеният брачен партньор ще придружи своя съпруга/та при неговото извеждане.

Спорът по главното производство

13. На 18 септември 1994 г. г-жа Carpenter, гражданка на Филипините, получава разрешение за влизане в Обединеното кралство като посетител за срок от шест месеца. Тя просрочва това разрешение и не подава заявление за удължаване на разрешението за пребиваване. На 22 май 1996 г. тя се омъжва за г-н Peter Carpenter, гражданин на Обединеното кралство.

14. От определението за препращане е видно, че г-н Carpenter управлява предприятие, което продава място за реклама в медицински и научни списания и предлага различни административни и издателски услуги на издателите на тези списания. Предприятието е установено в Обединеното кралство, където са установени издателите на списанията, за които то предлага място за реклама. Значителна част от дейност на предприятието се извършва с рекламодатели,

установени в други държави-членки на Европейската общност. Г-н Carpenter пътува до другите държави-членки за целите на своята стопанска дейност.

15. На 15 юли 1996 г. г-жа Carpenter подава молба до Secretary of State за разрешение за пребиваване в Обединеното кралство като съпруга на гражданин на същата държава-членка. Молбата е отхвърлена с Решение на Secretary of State от 21 юли 1997 г.

16. Secretary of State решава още да издаде заповед за депортирането на г-жа Carpenter до Филипините. Съгласно това решение, г-жа Carpenter има право да напусне Обединеното кралство доброволно. Ако тя не стори това, Secretary of State ще подпише заповедта за депортиране и ще се наложи г-жа Carpenter да получи отмяна на тази заповед, преди да може отново да поиска разрешение за влизане в Обединеното кралство като съпруга на гражданин на Обединеното кралство.

17. Г-жа Carpenter обжалва решението за издаване на заповед за депортиране пред Immigration Adjudicator (Обединеното кралство), като се привежда довода, че Secretary of State няма право да депортира г-жа Carpenter, понеже същата има право да остане в Обединеното кралство по силата на правото на Общността. Тя заявява, че тъй като предприятието на нейния съпруг налагала той да пътува често в другите държави-членки, като предоставя и получава услуги, той ще прави това полесно, ако тя се грижи за неговите деца от първия брак, така че нейното депортиране ще ограничи правото на нейния съпруг да предоставя и получава услуги.

18. Immigration Adjudicator (Имиграционният съдия) се уверява, че бракът на г-жа Carpenter е действителен и че тя играе важна роля във възпитанието на децата на нейния съпруг от първия брак. Той също приема, че тя може да допринесе за по-големия успех на предприятието на нейния съпруг, и че последният е доставчик на услуги по смисъла на правото на Общността. Според Immigration Adjudicator, г-н Carpenter има правото да пътува до другите държави-членки, за да предоставя услуги и да бъде придружаван за тази цел от неговата съпруга. Независимо от това, по времето на своето пребиваване в Обединеното кралство, той не може да бъде считан за упражняващ никакво свободно движение по смисъла на правото на Общността. Вследствие на това Immigration Adjudicator отхвърля жалбата на г-жа Carpenter с Решение от 10 юни 1998 г.

19. При обжалването от г-жа Carpenter пред Immigration Appeal Tribunal, той преценява, че въпросът за правото на Общността, повдигнат пред него в хода на производството, за преценка дали правото на Общността и, по-специално, член 49 ЕО и/или на директивата противоречи на това, че Secretary of State отказва да даде разрешение за пребиваване и решава да депортира г-жа Carpenter, когато, първо, г-н Carpenter упражнява своето право на свободното предоставяне на услуги в други държави-членки и, второ, отглеждането на децата и домашната работа, която извършва г-жа Carpenter, може косвено да подпомага и улеснява упражняването на правата на г-н Carpenter, като оказва на последния икономическо съдействие, което позволява на същия да отделя повече време за неговото предприятие.

20. Като преценява, че случаят налага тълкуване на правото на Общността, Immigration Appeal Tribunal решава да спре производството и да постави на Съда на Европейските общности следния преюдициален въпрос:

„При обстоятелства, когато

а) гражданин на държава-членка, който е установен в същата държава-членка и който предоставя услуги на лица в други държави-членки; и

б) неговият брачен партньор, който не е гражданин на държава-членка;

може ли брачният партньор, който не е гражданин да се позовава:

i) на член 49 ЕО и/или

ii) на Директива 73/148/ЕИО на Съвета от 21 май 1973 г. относно премахването на ограниченията за движение и пребиваване на гражданите на държавите-членки в рамките на Общността по отношение на установяването и предоставянето на услуги,

за да осигури на брачния партньор, който не е гражданин, право на пребиваване заедно със своя брачен партньор в държавата-членка на произход на същия?

Отговорът на зададения въпрос ще бъде ли различен, ако брачният партньор, който не е гражданин, косвено подпомага гражданина на държавата-членка в предоставянето на услуги в други държави-членки, като се грижи за децата?”

По преюдициалния въпрос

Становища, представени на Съда

21. Г-жа Carpenter признава, че не разполага със собствено право на пребиваване в която и да е държава-членка, но твърди, че нейните права произтичат от правата, с които се ползва г-н Carpenter да предоставя услуги и да пътува в Европейския съюз. Нейният съпруг има право да извършва своята дейност в целия вътрешен пазар, без да бъде подлаган на незаконни ограничения. Нейното депортиране ще наложи заминаването на г-н Carpenter с нея във Филипините или раздялата на членовете на семейството, ако той остане в Обединеното кралство. И в двата случая професионалната дейност на г-н Carpenter ще бъде засегната. Освен това, не може да се твърди, че ограничението на свободното предоставяне на услуги, на което г-н Carpenter ще бъде подложен, ако неговата съпруга бъде депортирана, ще има чисто вътрешен характер, тъй като той предоставя услуги в целия вътрешен пазар.

22. Според правителството на Обединеното кралство, разпоредбите на директивата означават, че, например, гражданин на Обединеното кралство, който желае да предоставя услуги в друга държава-членка, има право да пребивава в същата държава-членка по времето, в което се предоставят услугите, и че неговият брачен партньор има право да пребивава там през същия период. Тези разпоредби обаче не дават право на пребиваване в Обединеното кралство на граждани на Обединеното кралство, които във всеки случай имат това право по законодателството на

Обединеното кралство, или на техните брачни партньори. Съдът е потвърдил това тълкуване в Решение от 7 юли 1992 г. по дело Singh, (C-370/90, Recueil, стр. I-4265, точки 17 и 18).

23. Правителството на Обединеното кралство посочва, че в Решение от 27 юни 1996 г. по дело Asscher, C-107/94, Recueil, стр. I-3089, Съдът преценява, че въпросът дали гражданин на държава-членка, който извършва дейност като самостоятелно заето лице в друга държава-членка, в която то пребивава, може да се позовава на член 52 от Договора за ЕО (понастоящем член 43 ЕО) срещу своята държава-членка на произход, на територия на която той извършва дейност като самостоятелно заето лице. В точка 32 от същото решение Съдът постановява, че независимо че разпоредбите на Договора, свързани със свободата на установяване не могат да се прилагат към положения, които са чисто вътрешни за държава-членка, обхватът на член 52 от Договора не може да бъде тълкуван като изключващ гражданите на дадена държава-членка да се ползват от правото на Общността, когато поради своето поведение, те, спрямо своята държава-членка на произход, са в положение, което може да се счита за равностойно на това на всяко друго лице, което се ползва от правата и свободите, гарантирани от Договора.

24. Въпреки това, тъй като г-н Carpenter не е упражнил своето право на свободно движение, неговата съпруга не може да се позовава на упоменатите по-горе Решение по дело Singh или Решение по дело Asscher. Следователно лице в положението на г-жа Carpenter няма право да извлече от правото на Общността каквото и да е право на влизане или пребиваване в Обединеното кралство.

25. Според Комисията, положението на г-жа Carpenter трябва ясно да бъде разграничено от положението на брачен партньор на гражданин на държава-членка, който упражнява своето право на свободно движение и напуска своята държава-членка на произход и се премества в друга държава-членка с цел да се установи или да работи там.

26. В последния случай независимо от неговата националност брачният партньор безспорно попада в обхвата на правото на Общността и има право да се установи заедно с гражданина на Общността в приемащата държава-членка, тъй като в противен случай ще бъде възпрепятствано упражняването на правото на свободно движение на упоменатия гражданин. Също така, както Съдът постановява в точка 23 от упоменатото по-горе Решение по дело Singh, когато гражданин на Общността се завръща в своята страна на произход, неговият брачен партньор трябва да се ползва поне от същите права на влизане и пребиваване, които са признати от правото на Общността, ако неговият брачен партньор реши да влезе и да пребивава в друга държава-членка.

27. От друга страна, принципът, изразен в точка 23 от упоменатото по-горе Решение по дело Singh, не може да се прилага в положение, като разглежданото по главното производство, при което гражданин на държава-членка изобщо не цели да се установи със своята съпруга в друга държава-членка, а само да предоставя услуги от своята държава на произход. Комисията твърди, че такова положение следва да бъде считано за вътрешно положение по смисъла на Решение от 27 октомври 1982 г. по съединени дела Morson и Jhanjan (35/82 и 36/82, Recueil, стр.

3723), така че правото на г-жа Carpenter да пребивава в Обединеното кралство, ако такова съществува, зависи изключително от правото на Обединеното кралство.

Съображения на Съда

28. Преди всичко следва да се отбележи, че разпоредбите на Договора, свързани със свободното предоставяне на услуги, и правилата, приети за тяхното прилагане, не се прилагат спрямо положения, които не съдържат каквато и да било връзка с някое от положенията, предвидени в правото на Общността (вж. в този смисъл, по-специално Решение от 21 октомври 1999 г. по дело *Jägerskiöld*, C-97/98, *Recueil*, стр. I-7319, точки 42 – 45).

29. Както е видно от точка 14 от настоящото решение, значителна част от професионалната дейност на г-н Carpenter се състои в възмездно предоставяне на услуги на рекламодатели, установени в други държави-членки. Такива услуги попадат в обхвата на член 49 ЕО, тъй като, от една страна, доставчикът пътува за тази цел до държавата-членка на получателя и, от друга страна, той предоставя трансгранични услуги, без да напуска държавата-членка, в която той е установен (вж. по отношение на нежеланите телефонни обаждания – т. нар. „cold calling”, Решение от 10 май 1995 г. по дело *Alpine Investments*, C-384/93, *Recueil*, стр. I-1141, точки 15 и 20 – 22).

30. Следователно г-н Carpenter се е възползвал от правото на свободно предоставяне на услуги по член 49 ЕО. Освен това, както Съдът трайно е постановявал, на това право не може да се позовава доставчик срещу държавата, в която той е установен, ако услугите се предоставят на лица, установени в друга държава-членка (вж., по-специално упоменатото по-горе Решение по дело *Alpine Investments*, точка 30).

31. По отношение на правото на установяване и на свободното предоставяне на услуги, директивата има за цел да отмени ограниченията на движението и пребиваването на граждани на държавите-членки в Общността.

32. Както от целта на директивата, така и от формулировката на член 1, параграф 1, букви а) и б) от нея следва, че тя се прилага в случаи, когато граждани на държавите-членки напуснат своята държава-членка на произход и се преместят в друга държава-членка с цел да се установят там или да предоставят или да получават услуги там.

33. Това тълкуване се подкрепя, по-специално от член 2, параграф 1 от директивата, по силата на който „държави(те)-членки представят на лицата по член 1 да напуснат тяхната територия”, от член 3, параграф 1, по силата на който „държави(те)-членки предоставят на лицата по член 1 правото да влязат на тяхната територия само с представяне на валидна лична карта или паспорт”, от член 4, параграф 1, по силата на който „(всяка) държава-членка предоставя правото на постоянно пребиваване на гражданите на другите държави-членки, които се установяват на нейна територия”, и от член 4, параграф 2 от директивата, по силата на който „правото на пребиваване (на лицата, които предоставят и получават услуги, е със същата продължителност като периода, през който се предоставя услугата”.

34. Вярно е, че член 1, параграф 1, буква в) от директивата се отнася до правото на брачните партньори на гражданите на държавите-членки по букви а) и б) от същия член да влизат и пребивават в друга държава-членка независимо от тяхната националност. Но, доколкото целта на директивата е да се улесни упражняването от гражданите на държавите-членки на свободата на установяване и на свободното предоставяне на услуги, правата са предоставени на техните брачни партньори, за да могат те да придружават гражданите при упражняване, при обстоятелствата, предвидени в директивата, на правата, които произтичат от Договора, като се придвижват или установяват в друга държава-членка, различна от държавата-членка на произход.

35. По такъв начин както от целите на директивата, така и от нейното съдържание следва, че директивата урежда условията, при които гражданин на държава-членка и други лица, предвидени в член 1, параграф 1, букви в) и г) могат да напускат държава-членка на произход на упоменатия гражданин и да влязат и пребивават в друга държава-членка, за една от целите, посочени в член 1, параграф 1, букви а) и б) за срок, определен в член 4, параграфи 1 или 2.

36. Тъй като директивата не урежда правото на пребиваване на членовете на семейството на доставчик на услуги в неговата държава-членка на произход, следователно отговорът на въпроса, поставен на Съда, зависи от това, дали, при обстоятелства като разглежданите по главното производство, право на пребиваване в полза на брачния партньор може да бъде извлечено от принципите или от други норми на правото на Общността.

37. Както вече бе постановено в точки 29 и 30 от настоящото решение, г-н Carpenter упражнява правото на свободно предоставяне на услуги, гарантирано с член 49 ЕО. Услугите, предоставяни от г-н Carpenter, представляват значителна част от неговата икономическа дейност, която той извършва както в своята държава-членка на произход в полза на лица, установени в други държави-членки, така и в същите държави.

38. В този контекст следва да бъде припомнено, че законодателят на Общността е признал значимостта от осигуряване на защита на семейния живот на гражданите на държавите-членки за премахването на пречките пред упражняването на основните свободи, гарантирани от Договора, което е най-забележимо от разпоредбите на регламентите и директивите на Съвета относно свободното движение на наети и самостоятелно заети работници в Общността (вж., например член 10 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ, L 257, стр. 2); членове 1 и 4 от Директива 68/360/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно премахването на ограниченията за движение и пребиваване в рамките на Общността за работниците на държавите-членки и на техните семейства (ОВ, L 257, стр. 13), и членове 1, параграф 1, буква в) и параграф 4 от директивата).

39. Видно е, че разделянето на г-н и г-жа Carpenter ще увреди техния семеен живот, а следователно, и условията, при които г-н Carpenter упражнява основна свобода. Тази свобода няма да бъде напълно ефективна, ако г-н Carpenter е възпрепятстван да упражнява поради пречки, създадени в неговата страна на произход, пред

влизането и пребиваването на неговата съпруга (вж. в този смисъл упоменатото по-горе Решение по дело Singh, точка 23).

40. Държава-членка може да се позове на съображения от общ интерес, за да оправдае национална мярка, която може да попречи на упражняването на свободното предоставяне на услуги, само ако тази мярка е съвместима с основните права, спазването на които Съдът гарантира (вж., в този смисъл, Решение от 18 юни 1991 г. по дело ERT, C-260/89, *Recueil*, стр. I-2925, точка 43, и Решение от 26 юни 1997 г. по дело Familiapress, C-368/95, *Recueil*, стр. I-3689, точка 24).

41. Решението за депортиране на г-жа Carpenter представлява намеса в упражняването от г-н Carpenter на неговото право на неприкосновеност на семейния живот по смисъла на член 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „Конвенцията“), което е сред основните права, които съгласно установената практика на Съда, потвърдена от Договора за ЕО и член 6, параграф 2 ЕС, са защитени по правото на Общността.

42. Въпреки че само по себе си правото на чужденец да влиза или пребивава в определена страна не е гарантирано от Конвенцията, депортирането на лице от страна, където живеят близки членове на неговото семейство, може да се равнява на нарушение на правото на неприкосновеност на семейния живот, както то е гарантирано от член 8, параграф 1 от конвенцията. Такава намеса ще наруши конвенцията, ако не отговаря на изискванията на параграф 2 от същия член, а именно, ако не е „в съответствие със закона“, вдъхновен от една или повече законни цели, посочени в този параграф и необходимо в демократично общество, т.е. оправдано от императивни социални потребности и, по-специално, пропорционално на законната цел, която се преследва (вж., по-специално *Cour eur. D. H.*, Решение по дело Boultif/Швейцария от 2 август 2001 г., *Recueil des arrêts et décisions* 2001-IX, § 39, 41 и 46.).

43. Решението за депортиране на г-жа Carpenter, с оглед на обстоятелства като тези, разглеждани по главното производство, не зачита справедливия баланс между противоположни интереси, а именно между правото на г-жа Carpenter на неприкосновеност на нейния личен живот, от една страна и, от друга, поддържането на обществения ред и обществената сигурност.

44. Въпреки че в обстоятелствата по главното производство, съпругата на г-н Carpenter нарушава имиграционното законодателство на Обединеното кралство, като не напуска страната преди изтичане на нейното разрешение за пребиваване като посетител, нейното поведение от момента на пристигане в Обединеното кралство не е било предмет на каквото и да е оплакване, което да породи опасения, че за в бъдеще тя може да представлява опасност за обществения ред или обществената сигурност. Още повече, видно е, че бракът на г-н и г-жа Carpenter, сключен в Обединеното кралство през 1996 г. е действителен и че г-жа Carpenter продължава да води истински семеен живот там, по-специално, като се грижи за децата на своя съпруг от неговия предишен брак.

45. При тези обстоятелства, решението за депортиране на г-жа Carpenter представлява непропорционално нарушение на преследваната цел.

46. С оглед на изложеното по-горе, отговорът на въпроса, поставен на Съда, е че член 49 ЕО, четен в светлината на основното право на неприкосновеност на семейния живот, трябва да бъде тълкуван в смисъл, че при обстоятелства като тези, по главното производство, не допуска държавата-членка на произход на доставчик на услуги, установен в същата държава-членка, който предоставя услуги на получатели, установени в други държави-членки, да откаже право на пребиваване на нейната територия на брачния партньор на този доставчик, който е гражданин на трета страна.

По съдебните разноски

47. Разходите, направени от правителството на Обединеното кралство и от Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Immigration Appeal Tribunal с Определение от 16 декември 1999 г., реши:

Член 49 ЕО, четен в светлината на основното право на неприкосновеност на семейния живот, трябва да бъде тълкуван в смисъл, че при обстоятелства като тези, по главното производство, не допуска държавата-членка на произход на доставчик на услуги, установен в същата държава-членка, който предоставя услуги на получатели, установени в други държави-членки, да откаже право на пребиваване на нейната територия на брачния партньор на този доставчик, който е гражданин на трета страна.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юли 2002 година

Подписи